

PROLOOG

NELJAPÄEV, 7. JUULI 2016

Uurija Wilson hingas aeglaselt ja sügavalt sisse ning püüdis end rahulikuks sundida. Veel enne, kui ta aju jõudis lehka töötlemata hakata, hakkas ta magu sellele füüsiliselt reageerima ja mitte mingi hulk meelekindlust ei suutnud seda džinni tagasi pudelisse toppida. Ta mõnusalt rasvane Iiri hommikusöök lastakse tagasi loodusesse, meeldib see talle või mitte. Ta pöördus kõrvale ja tõstis parema käe huulte, keel juba tõmbemas, suu täitumas hoiatava süljevooga. Kuna nüüd oli selge, „mis“ juhtuma hakkab, sai kõige olulisemaks küsimuseks „kus“. Wilson proovis ruumist tulnud teed pidi väljuda kindla-meelse, kuid kiire kõnnakuga, justkui läheks vastama tähtsale telefonikõnele.

Surnukeha – või õigemini see, mis temast alles oli – istus suures avatud planeeringuga salongis. Sellele majale oli kord ühes seltskonnaajakirjas pühendatud kuue lehekülje pikkune lugu, ammu enne seda, kui majaomanikust sai selliseid ajakirju tootva, täitva ja tarbiva eliidi jaoks häbiplekk. Palju tähelepanu pälvis ruumi domineeriv marmorist kamin. See oli tohutu raha eest ühest Toscana villast ühes tükis Iirimaale veetud. Maja omanik, kinnisvaraarendaja, heitis nalja, et odavam oleks olnud lihtsalt kogu maja Itaaliasse kolida. See polnud just kuigi hea nali, kuid maja omanik oli olnud sedavõrd varakas, et inimesed naersid ta naljade üle sellegipoolest. Nüüd oli ta seotud kamina ees seisva tooli külge, nägu moondunud võikaks surnumaskiks, mis võinuks mingi kindla nurga alt vaadatuna jätta mulje, nagu

ta naeraks, kui kõik muud tõendid poleks seda võimalust nii jubedalt välistanud.

Hommikuse ajalehe suur pealkiri rääkis kahekümnest bussijuhist, kes said loterii peavõidu. See oli tore lugu. Homne pealkiri nii tore ei tule.

Kui Wilson väljus toast sellise sundimatu rutuga, kui vähegi võimalik, pörkas ta vastu parajasti sisseastuva tehnilise osakonna nohiku õlga ja seejärel rikošetina vastu seinu. Ta tõstis vasaku käe jõuetuks vabanduseks ja kiirustas edasi, julgemata suud avada. Ainult mitte siseruumis. See ei saa juhtuda siseruumis. Ta pidi jõudma värske õhu kätte. Leidma kusagil varjatud koha. Phoenix Parki vahejuhtumist oli möödas kaheksa kuud ja kolm nädalat sellest, kui ta viimati kuulis hüüdnime „Ropsija“. Ta tõesti lootis, et sellega on nüüd ühel pool. Järgmisest kolmekümnest sekundist oleneb päris kindlasti, kas on või jääbki see talle külge kogu ülejäänud politseikarjääriks.

Enda kaitseks leidis Wilson, et seekord polnud tema ainuke. Vaene koristaja, kes laiba leidis, oli niisama hästi kui peast segi läinud. Häirekeskus saatis kohe politseiauto ja tellis kohale kiirabibrigaadi, kes oli saanud hädaolukorras inimestega ümberkäimise koolitust. Eeldati, et naisterahvas tuleb vaimse tervise seaduse alusel psühhiaatriahaiglasse paigutada. Tema kisendamisest eristus vaid sõna „szatan“, mida ta kordas ikka ja jälle. Hiljem kohale toodud tõlk, kes pidi koristaja hädaabikõnet kuulama lootuses, et sealt leiab mõne kasuliku vihje, selgitas, et see tähendab poola keeles „saatan“.

Kui Wilson majauksest välja astus, möödus ta riigi-kohtuarsti dr Denise Devane'i tuttavast kujust. Dr Devane oli kiirkorras ära kutsutud tavapärasemalt lahangu teemal turvavööd-on-troppidele. Surm oli olnud tema igapäevatöö sisuks üle seitsmeteistkümnelt aastat ja kui temalt oleks

eile küsitud, öelnuks ta, et nüüd suudab ta seda vaadelda kliiniliselt distantsilt. Sellegipoolest, kui ta on homme hilisõhtul üksi oma kabinetis, koostamas üksikasjalikku ja pikka nimekirja viisidest, kuidas kannatanud oli füüsiliselt kuritarvitatud, keerab ta aknakatted kinni, istub külaliste tooli ja poetab vaikselt pisara inimkonna näruse julmuse pärast. Kõike seda polnud ära teeninud mitte ükski inimene, isegi mitte see mees. Dr Devane heitis Wilsonile mureliku pilgu, kui too möödus, sest kuigi ta oli jaheda loomuga, suutis ta siiski ära tunda trauma ka elavates, mitte ainult surnutes.

Wilson märkas, et vasakut kätt oli rohule pargitud üks tehnilise osakonna äratuntavatest kaubikutest, ja tegi silmapilkselt otsuse. See oli üldise mürgli keskel parim võimalus varjuda. Ta kiirustas otsejoones kaubiku poole, tegemata välja kriminaalpolitsei seersant Hickey hõigetest, millega too üritas tema tähelepanu äratada. Nagu ennast finišilindi poole sirutav sprinter, läbis ta allesjäänud meetrid sööstuga, mis tõi ta viimasel hetkel kaubiku taha. Tema mao sisu purskus välja. Ta sai hakkama.

Peaaegu.

Kriminaalpolitsei ringkonnaülem Susan Burns teadis hästi, kuidas muljet avaldada. Ta oli silmatorkava välimusega naine, kellest õhkus vastuvaidlematut autoriteeti hoolimata sellest, et ta oli kõigest nelikümmend kaks aastat vana – mis oli nii kõrgele teenistusastmele jõudmiseks märkimisväärselt õrn iga. See asjaolu, millele lisandusid silmipimestav edu vägivaldsete kuritegelike jõukude likvideerimisel Limerickis ja ajakirjanduse eksimatu vaist sellest teadasaamisest, oli viinud selleni, et ta edutati riikliku kriminaaluurimisbüroo juhiks, kohale, kus ta oli tänaseks töötanud juba tervelt poolteist päeva. Susanil olid läbitungivad sinised silmad, mis tekitasid tunde, et ta puurib pilguga punkti, mis paikneb umbes kümne sentimeetri

jagu vestluspartneri sees, võimalik, et seal, kus asub inimese hing. Ta oli pikka kasvu ja sõudja saleda figuuriga. Sellised naised vältisid sageli kõrgete kontsade kandmist, et mehed ennast ebamugavalt ei tunneks. Susan kandis neid justnimelt selsamal põhjusel. Samuti, olgugi, et see oli täielik kliše, oli tal kingade vastu teatav nõrkus. Kingad olid tema muidu rangelt reglementeeritud elus ainus enesehellitus. Viimati nimetatud asjaolu oli uurija Donnacha Wilsoni ehk Ropsija – mis saab nüüd kahtlemata tema hüüdnimeks kuni elu lõpuni – jaoks eriti oluline. Kaks päeva tagasi ostis kriminaalpolitsei ringkonnaülem Susan Burns endale uues ametis alustamise puhul paari Louboutini kingi. Kaks sekundit tagasi oksendas uurija Wilson need täis.

Naise näoilme sööbis Wilsonile igaveseks mällu. Ent see ei ole siiski see mälestus, mille tõttu ta keset ööd külmast higest kaetuna üles ärkab. Ei. See on üks teine nägu, kujuteldamatus agoonias tardunud nägu, mille laugudeta silmad vahivad hirmkalli Toscana kamina kohal seinale kritseldatud sõnu. Analüüsid kinnitavad hiljem, et need on kirjutatud ohvri enda verega ja tõenäoliselt oli ta seda ise pealt vaadanud.

Sõnad olid lihtsad.

Käes on päev, mis ei tule iial.

ESIMENE PEATÜKK

MÖÖDUNUD ESMASPÄEV – 4. JUULI 2016

Paul virutas kontori ukse kinni või vähemalt üritas seda teha. Kuna uksehinged olid ära vajunud, jäi uks kulunud vaipkatte taha kinni. Paul pidi seda ukseingist tõstma ja siis õlaga paika nügima, et see üldse sulguks. Kui lukk lõpuks kinni klõpsas, põrutas ta jalaga vastu ukse alumist osa. Selle tagajärjel lõi ta ära varba ning ei saanud kaugeltki seda rahuldust, mida oleks pakkunud ukse kinni virutamine.

Pauli tuju oli räbal. Täiesti kohutav hommik oli pannud punkti õudsele nädalale, mis andis parajasti viimast lihvi kõige kehvemale kuule tema elus. Kaheksa kuud tagasi olid mitu inimest proovinud teda tappa. Nüüd hakkas talle tunduma, et oli olnud suur viga neid selles takistada.

Ta oli just jõudnud tagasi kohtumiselt eraturvateenuste ametis, mis oli olnud päris piinlik. Härra Bradshawd, kes oli viimane tõsimeelselt kikilipsu kandev inimene tervel planeedil, oli õnnistatud kõige üleolevama kõnemaneeeriga, mida oli võimalik ette kujutada. „Kas ma sain asjast õigesti aru, härra Mulchrone – te soovite asutada eradetektiibüroo koos kahe partneriga, kellest ühega pole te üle kuu aja kontaktis olnud ja teise asukohta hetkel ei tea?“ Paul oli kasutanud „parem on kõik ausalt ära rääkida“ meetodit, arvates, et tema avameelsust hinnatakse. Ta oli rängalt eksinud. Ta ei mäletanud, millal tal oli viimati millegi suhtes õigus olnud.

Eelmisel õhtul oli ta proovinud umbes tuhandendat korda Brigitle helistada. Brigiti telefon tegi naljakat häält, Paul oli

95 protsenti kindel, et Brigit oli ta numbri blokeerinud. Brigit polnud temaga rääkinud nelikümmend kaks päeva, mis olid möödunud „vahejuhtumist“, kuigi ta oli paar korda Pauli peale karjunud, et selgitada oma seisukohta seoses sellega, et Paul on kõige hullem saast maamuna peal. Asjaolu, et Paul tema hinnanguga täielikult nõustus, oli nüüd ainus asi, mis neid sidus. Nojah, ja siis veel asjaolu, et nende mõlema nimed olid avaldusel, mille nad olid eraturvateenuste ametile esitanud parematel, vahejuhtumi-eelsetel päevadel.

Bunnyga oli teine lugu. Paul oli talle viimase kolme päeva jooksul umbes viisteist sõnumit jätnud ning Bunny polnud neist ühelegi mitte mingil moel reageerinud. Kui nad viimati kokku said, oli Paul kõvasti vaeva näinud, et Bunnyle selgeks teha, kui tähtis on kohtumine eraturvateenuste ametis. Neist kolmest oli kriminaalpolitsei eruseersant Bunny McGarry ainus, kellel oli viis aastat asjakohast töökogemust, mis oli vajalik eradetektiivil litsentsi saamiseks. Ta ei vastanud vahest päris kõigi inimeste arusaamisele sellest, milline üks Iirimaa politseiametnik olema peaks, ja tema ülemused võisid korraldada paraadi, kui neil lõpuks õnnestus teda veenda erru minema, ent seda ei saanud eitada, et Bunny oli olnud politseinik ja oma eriliselt sõjakal moel väga tõhus politseinik.

Paul kujutas häguselt ette, et Bunnyl võis olla raske kaotada ta elu sisuks olnud töö, kuid ta oli liiga hõivatud omaenda muredes marineerimisega, et kellegi teise omadele tähelepanu pöörata. Pealegi ei olnud nende suhted eriti tundelised. Enne viimast kaheksat kuud ei olnud nad omavahel viisteist aastat rääkinud, kuni Bunny otsustas sekkuda „keegi üritab Pauli tappa“ olukorda. Viimanegi tänutunne, mida see Paulis tekitanud oli, haihtus, kui Bunny sel hommikul kohale ei ilmunud ja jättis Pauli nagu idioodi eraturvateenuste ameti vastuvõttu istuma, matuseülikond seljas.

Viimane kord oli Paul seda ülikonda kandnud veidi üle kahe kuu tagasi, kui Brigiti vanaema suri ja Paul koos Brigitiga Leitrimis matusel käis. Brigit oli teda inimestele tutvustanud oma poiss-sõbrana. See meeldis Paulile. Ta polnud kunagi varem poiss-sõber olnud. Nädal hiljem, kui Paul pidi lõpuks vanatädi Fidelma majast lahkuma, kolis ta Brigiti juurde. Siis oli elu ilus. Kui ta sel hommikul eraturvateenuste ameti fuajees istus, leidis ta ülikonna sisetaskust lihapiiruka. Ilmselt oli ta selle enne Dublinisse tagasi sõitmist peilauast vaikselt sinna libistanud ja seejärel kohe unustanud. Toiduohutusnõudeid eiravas sentimentaalsushoos oli ta selle ära söönud ning siis seal üksinda istunud, murtud südame ja kõhukrampidega.

Kõik see oli põhjuseks, miks Paul saabus MCM Investigationsi büroosse erilisel sitas tujus. Büroo asus Oriental Palace'i nimelise Hiina restorani kohal ja ruumi oli seal vähevõitu, üldiselt luitunud olekut see-eest lademetes. Paul mõtles sellest kui „nende“ büroost, ent Bunny näitas oma nägu seal harva ja Brigit polnud seal kunagi üldse käinudki. Oma peas oli Paul ette kujutanud, et oleks naljakas, kui ta Brigiti üle ukseläve kannaks, kui nad siia sisse kolivad. Nüüd andis see mõte talle laksu vastu nägu iga kord, kui ta ukse avas.

Sellest saadik, kui Brigit ta välja viskas, oli ta siin ööbinud. Tal polnud raha, et endale uut elukohta üürida. Paulil olid näpud põhjas. Eradetektiivibüroo oli olnud Brigiti suur idee, mis pidi lahendama kõik nende probleemid – et Paulil puudus töö, Bunnyl puudus siht ja Brigitil endal puudus tahe tühjendada veel ühteainsatki siibrit, kuna õendus oli kaotanud oma võlu. Ja pealegi ei tahtnud Paul endale elamiseks uut kohta otsida. Kuigi ta polnud seda ära teeninud ja tal polnud mingit loogilist põhjust arvata, et see juhtuks, hellitas ta siiski veel lootust, et Brigit võtab ta tagasi.

Kõik see aga ei tähendanud, et Paul oleks büroos üksi olnud. Viimased kaks nädalat oli talle seltsi pakkunud Maggie.

Kui Paul sisse astus, istus Maggie tema toolil, tema kirjutuslaua taga ja silmitses teda rahulikult oma läbitungimatute pruunide silmadega. Ainsad mööbliesemed kontoris olid kolm kokku lükatud kirjutuslauda, igäühe taga tool. Maggie istus sellel toolil ainult sellepärast, kuna ta teadis, et see on Pauli tool. Ta püüdis pidevalt nendevahelises suhtes ülekaalu saavutada. Kui nad välja läksid, vedas ta Pauli ühe posti juurest teise juurde ega läinud sihikindlalt kunagi sinna, kuhu Paul minna tahtis. Ta proovis kogu aeg Paulile otsa vahtides sundida teda pilku ära pöörama. Ja kõige rohkem vihkas Maggie seda, kui ta üksi jäeti. Täna hommikul oli ta otsustanud seda väga selgelt väljendada kõige otsesemate vahenditega, mis tema käsutuses olid. Ta oli sittunud keset Pauli kirjutuslauda.

„No sa kuradi raisk,“ ütles Paul.

Kahe nädala eest oli ta järsku keset ööd üles ärganud ja avastanud, et tema kõrval seisab Bunny McGarry ja mängib telefoniga. „Mida kuradit sa siin teed?“

„Panen sulle äratuse,“ ütles Bunny, „sa pead vara tõusma, et koera jalutada.“

„Mis ... ahh!“

Paul pööras pead ja avastas Maggie näo, mis oli tema omast paari sentimeetri kaugusel ja jõllitas teda nagu koerakujuline turvamees. „Mis kurat see veel on?“

„Püha müristus ja ema Teresa tagument, Paulie, sa oled nüüd detektiiv. Neli jalga, liputab saba – uuri asi välja. See on koer, Saksa lambakoer, kui täpne olla.“

„Mida see siin teeb?“

„Ma tõin ta sulle.“

„Aga ... kuidas ma peaksin koeraga hakkama saama? Ma ei tea, kas sa oled märganud, aga ma saan vaevu iseendaga hakkama.“

„Just nimelt. Muidu istud siin päevade viisi üksi nagu eunuhh orgial, see pole sulle hea. Sulle on seltsi vaja. Ta on

kah ekspolitseinik. Jaa, temast on büroole palju kasu, igitahes.“

Paul oleks pidanud midagi kahtlustama niipea, kui Bunny üritas oma teguviisi õigustada. Bunny ei õigustanud kunagi oma teguviisi. Lisaks laisale silmale, alati kohalviibivale lambanahast mantlile ja kindlale veendumusele, et kõik probleemid elus lahenevad, kui annad õigele jobukakule kolaka vastu kõrvu, oli oma teguviiside järjepidev mitteõigustamine üks Bunny McGarry kõige iseloomulikumaid omadusi.

Paul nõjatus ettepoole, et Maggie't paitada, ja kuulis vastuseks hoiatavat urinat.

„Jaa, talle ei meeldi eriti, kui teda katsutakse.“

Seda öelnud tõi Bunny kuuldavale viskihõngulise rõhatuse, viskas Pauli telefoni talle tagasi ja jättis nad büroosse üksi. Paul vahtis Maggie't. Maggie vahtis Pauli. Sellest hetkest saadik oli nendevaheline suhe olnud üks lõppematu tahtejõulahing. Lahing, mis oli nüüd lõppenud. Maggie oli vajutanud tuumapule.

„No nüüd aitab! Nüüd ikka täiega aitab!“ ütles Paul ja osutas silma riivavale väljaheitele, mis moodustas ta töölaual üllatavalt kabeda hunniku. „Ma tean, et ma ütlesin juba siis, kui sa mu sokid ära sõid, et nüüd aitab, aga nüüd ... see siin ... sellest ikka täiega kohe kindlasti aitab. Mind ei huvita, mida Bunny ütleb, sa lendad siit välja, sa peast segane krants.“

Pauli katkestas heli, mida tegi viisakas koputus uksele. Paul ja Maggie põrnitsesid mõlemad vaikides kontoriust, suutmata oma kõrvu uskuda. Paul käis variandid kiiresti mõttes läbi. See võis olla proua Wu, allkorrusel asuva Hiina restorani omanik, aga tema ei olnud selline inimene, kes viisakalt koputaks. Ta pigem tormas sisse, karjus ja tormas siis jälle välja. See võis muidugi olla Bunny, kuid tema ei olnud oma elus mitte kunagi mitte millelegi viisakalt koputanud. Brigit – kas see võis olla Brigit? Pauli süda hakkas selle mõtte peale kiiremini lööma,

kuid ta tajus kohe, kuidas karmi reaalsuse häääl vaimusilmas samal ajal tema üle irtitas. Oojee, naine, keda sa ühel ööl purjus peaga lollakalt petsid, koputab viisakalt su uksele, et küsida, kas sa lähleksid tema juurde tagasi. Arvatavasti on ta ka alasti, ainult lehv juustes ja šampanjapudel käes. Idioot.

Seepärast kaldus Paul arvama, et talle ainult tundus, et keegi koputas kontoriuksele, kui keegi koputas taas kontoriuksele. Seekord lisati koputusele ka „Tere?“. See oli mahe, kähisev naisehäääl. Paul ja Maggie vaatasid teineteisele otsa, siis ukse poole ja siis hunnikut, mille koer oli Pauli lauale jätnud.

„Emm, üks hetk,“ ütles Paul suletud uksele.

Maggie kadus laua alla. Ta paistis taipavat, et ta ei tohi tegelikult seal olla ja et kui proua Wu või keegi teine sellest teada saab, siis võib juhtuda, et ta sunnitakse lahkuma. Paulil hakkas tekkima kahtlus, et koer on temast tunduvalt arukam. Sellegipoolest pidi ta kohe lahendama Maggie räpase protestiaktsiooni küsimuse. Kotikesed, mida ta kasutas, kui Maggiea jalutamas käis, olid tema jope taskus trepi alumises otsas, teisel pool kähisevat naisehääält. Hunnik lauale jätta ja proovida teha nägu, et see on ebatavaline kontorimänguasi, ei tundunud otstarbekas. Paulile ei jäänud silma midagi, millega oleks saanud hunnikut varjata, mis tähendas, et ainus võimalus oli junnid kõrvaldada. Ta tegi paar sammu ja avas akna, raskustega. Vana puidust aknaraam oli kooldunud ja kiunatas vastuvaidlevalt tasakesi, kui Paul seda üles surus.

„Kas ma tohin sisse tulla?“ küsis häääl ukse tagant.

„Üks hetk,“ vastas Paul ruumis otsivalt ringi vaadates, et leida midagi – ükskõik mida, mida saaks kasutada, et liigutada kaka punktist A misiganes punkti, mis ei asu kontori sees. „Ma lõpetan kohe telefonikõne.“

„Jah,“ ütles häääl, „naisega, kes teie sokid ära sõi.“

„Emm ... jah.“ Pauli pilk langes ruumi ainsale raamatule. See oli Raymond Chandleri kuulsa detektiivi Philip Marlowe

juttude kogumik. Brigit oli selle talle kinkinud. Ta nimetas seda eradetektiiviks olemise kunsti käsiraamatuks. Paul ei olnud seda lõpuni lugenud, aga oli üpris kindel, et Philip Marlowe ei pidanud kunagi oma büroost kakajunne välja toimetama. Ei, Marlowe'ga juhtus rohkem seda, et pikajalgseid blondiinid liuglesid tema kontorisse ja palusid tal endid mõrvakahtlustest puhtaks pesta. Paul võttis raamatu kätte ja pani selle taas maha. Ta ei suutnud seda kakakühvlina kasutada. Selle asemel läks ta paberikorvi juurde ja õngitses sealt välja pornoajakirja, mille ta oli nõrkuse hetkel ostnud. Oriental Palace'i menüü abil õnnestus tal junnid ajakirja peale libistada. Ta tundis kergendust, et nende konsistents oli piisavalt kõva, et liikuda ühes tükis. Ilmselt sõi Maggie piisavalt kiudaineid, võimalik, et ta sai neid Pauli sokkidest.

„Kas te räägite ikka veel telefoniga?“ küsis hääl.

„Jah,“ ütles Paul, liikudes läbi ruumi aeglase kindlameelsusega, mis tavaliselt iseloomustas pommirühma liikmeid.

„Ainult, et teie rääkimist ei kosta enam.“

„Ma kuulan. Ta on pika jutuga.“

„Sellest, miks ta teie sokid ära sõi?“

„Jah, tähendab ... see oli loomulikult metafoor.“

„Loomulikult.“

Paul jõudis avatud akna juurde. Ta vaatas alla, Oriental Palace'i tagusesse väikesesse parklasse, kus seisid restorani toidukullerite rattad. Kaks kullerit tegid enne tööle hakkamist kiiret suitsu. Kui laadung sinna kukutada, võib jama tulla.

„Kas teil läheb veel kaua?“

„Ei lähe.“

Paul tõmbus tagasi ja tegi ajakirjaga oma parima eeskäelöögi. Ta jälgis rahuldustundega, kuidas koerakaka lendas kaugusesse, üle müüri ja selle taga asuvasse põiktänavasse, kus seisid reas garaažid.

„Mis tropp see sitta loobib, raisk?!“

Paul sukeldus kiiresti tagasi tuppa ning viskas ajakirja ja menüü paberikorvi. Ta vaatas kontoris ringi. See nägi sitt välja, aga vähemalt ei sisaldanud seda enam.

„Üks hetk.“ Ta kõndis ukse juurde ja tegi selle hoogsalt lahti. Või vähemalt oleks teinud, kui uksehinged poleks äravajunud. Selle asemel oli ukse avamine kolmeosaline protsess, millest viimases osas virutas Paul endale uksega vastu nägu. Ta hõõrus otsaesist ja vaatas ukse taha. Teisel pool ust oli pikajalgne blondiin. Tema täidlastel punastel huultel mängles muie, mis väljendas, et huulte omanik oli kusagil segaduses sattunu ja lõbustatu vahepeal.

„Kui te lubate,“ ütles blondiin ja astus Paulist mööda büroosse.

Paul oli läbinisti moodne mees läbinisti moodsate töeks- pidamistega. Kuid büroo oli ka päris väike ja seal ei olnud eriti palju kohti, kuhu vaadata. Talle ei saanud märkamata jääda mõned asjakohased faktid, kui külaline temast möödus. Blondiinil oli seljas liibuv punane kleit, mille kohta võis öelda, et see ei jätnud kujutlusvõimele just palju ruumi, ent Paul oli sellegipoolest kindel, et kleidi eesmärk oli valitseda iga heteroseksuaalse mehe kujutlusvõimet, kes sellega kokku puutus, veel mitme nädala jooksul. Ta noomis ennast sellise vanamoelise mõtte pärast. Loomulikult mõjuks kleitsamamoodi ka lesbidele. Järele mõeldes võis see isegi motiveerida mõningaid naisi, kes seni olid lihtsalt uudishimulikud, sellesinatse klubi täieõiguslikuks liikmeks hakkama. See oli sedasorti kleit, mis võis radikaalselt muuta elustiile.

Paul üritas end kokku võtta, nähes ukse sulgemisega vaeva. „Palun võtke istet,“ ütles ta, kui uksest õlalöögiga jagu sai. Ümber pöörates nägi ta, et naine oli seda juba teinud. Ta istus Pauli kirjutuslaua vastas seisva laua taga ja pühkis oma täiusliku kujuga põlvelt kannatamatult olematu tolmu- kübeme. Paul vaatas närviliselt kontoris ringi.

„Vabandage segaduse pärast, meie koristaja lahkus.“

Blondiin vaatas enda ümber ringi. „Igaveseks?“

Vastamise asemel Paul naeratas ja istus oma laua taha. Ta proovis mitte välja teha vaikselt hoiatavast urinast, mis laua alt kostus. Ta oli unustanud, et Maggie oli seal. Ta nõjatus sundimatult vastu tooli seljatuge, et naise ja Pauli keha õrnema piirkonna vahel oleks võimalikult palju õhku.

„Nii, preili ...“ Paul tegi pausi, kuid naine ei reageerinud. „Kuidas ma saan teid aidata?“

„Ma tahaksin teid palgata.“

„Kas tõesti?“ Niipea, kui ta seda ütles, jõudis Paulile kohale, et arvatavasti oleks parem, kui tema vastusest poleks läbi kaja-
nud, et ta on sellest ideest täiesti vapustatud. Lõppude lõpuks oli neil ju kliente vaja, et ettevõtmine pikemas perspektiivis jätkusuutlik oleks.

„Jah. Te olete Rapuntsli juhtumi¹ tüübid, on nii?“

Seda nad olid. See juhtum oli Brigiti, Bunny ja Pauli vastu ootusi ühiselt tegutsema pannud. Pauli arvates olid nad selle lahendanud peaaegu, et kogemata, tema ellujäämiskatsete käigus.

„Jah, need oleme meie.“

Naine nõjatus ettepoole ja jätkas veidi vaiksemalt. „Kui ma tohin küsida, kas teie partner viskas tõesti oma ülemuse aknast välja?“

Paul naeratas ettevaatlikult. „Lehtedes kirjutati selle juhtumi kohta palju igasugust jama.“ See oli tõsi, kuigi see fakt ei olnud jama. Bunny oli tõesti riigi tähtsuselt teise politseiametniku rõdult alla visanud. Bunny õigustuseks tuli öelda, et ametnik oli korrumpeerunud. See oli ka üks paljudest

¹ Juhtum Dublini triloogia I. raamatus „Sellise näoga mees“, Eesti Raamat 2022 (siin ja edaspidi tõlkija märkused).

põhjusest, miks *Gardai*² oli nii huvitatud sellest, et Bunny kaaluks muid karjäärivalikuid. Rõdult alla viskamine võis olla tõhus meetod, aga see lõi ohtliku pretsedendi töösuhete vallas.

„Ma peaksin mainima, et tegelikult ei ole me veel eradetektiivide litsentsi kätte saanud, nii et rangelt võttes ei saa me asju uurida.“

Miks ta seda ütles? Teine probleem, mis Bunny kadumisega seondus, oli see, et tema pidi ka litsentsitasu välja käima. Paulil oli kaheksa päeva aega, et leida kolm tonni, või eraturvateenuste amet lükkab nende litsentsitaotluse automaatselt tagasi ja MCM Investigations on ametlikult surnult sündinud. Paul vaatas üle kirjutuslaua. Kas see võis olla mingi eraturvateenuste ameti salaoperatsioon? Ta heitis selle mõtte kõrvale. Nende kohv maitses, nagu oleks see taaskasutuses, nende eelarve oli selle kleidi jaoks liiga väike.

Punases kleidis naine naaldus vastu tooli seljatuge ja naeratas. „Rangelt võttes mind ei huvita. Paljud asjad on selles riigis rangelt võttes ebaseaduslikud.“ Hiljem jõudis Paulile kohale, et naisel polnud märgatavat aktsenti. Ta rääkis sellise nurruvalt kähiseva häälega, mida looduses ei esine. See kõlas rohkem sedamoodi, nagu oleks selle välja töötanud naistest koosnev tippteadlaste rühm, et ära kasutada asjaolu, et kõik mehed on idioodid.

„Muide, kus on teie kolleegid?“

„Härra McGarry on hetkel hõivatud.“ Tundus imelik Bunnyt nii nimetada. Teda oli alati kutsutud lihtsalt Bunnyks või seersant McGarryks või terve rea erinevate ja oluliselt vähem viisakate hüüdnimedega. „Härraks“ vist mitte kunagi.

„Ja preili ... Conroy, kas pole?“

„Ma petsin teda purjus peaga ja magasin teise naisega ja

2 *An Garda Síochána* (ehk *Gardai*) – politsei ametlik nimetus Iirimaa.

see üheövärk rikkus mu elu ja hävitas suhte Brigitiga. Tema seisukoht detektiivbüroo suhtes on praegu veel ebaselge.“

Kui Paul oli seda öelnud, jäi ruumis vaikseks. Ta oli häguselt teadnud, et tal oli väga vaja sellest kellegagi rääkida. Ta ei aimanud, kui tohutu suur see vajadus oli, enne kui oli oma mure täiesti võõrale inimesele piinlikult välja prahvatanud. Nähtavasti polnud alateadvus tema karistamist veel lõpetanud.

„Selge,“ ütles naine peaaegu häirimatult. „Soovin selle asjaga edu. Te peaksite mulle ilmselt juhtumi kohta mõned küsimused esitama.“

„Mis juhtum see on?“

„Mul oleks vaja, et te jälitaksite meest nimega Jerome Hartigan.“

Paul pahvatas naerma. „See on ju sama nimi nagu sellel kinnisvaraarendajal Skylarki kolmikust, kes praegu Ülemkohtus on.“

Naine vaatas talle otsa. Ta ei naernud.

„Kas see on mingi nali?“

Naine tegi käekoti lahti ja viskas sundimatult lauale pataka raha. „Siin on tuhat eurot, mis ütleb, et ei ole.“

„Aga ...“

„Tal on armuke.“

„Aa,“ ütles Paul, kes hakkas asjale lõpuks pihta saama. „Ja teie olete petetud naine?“

„Ei. Mina olen see naine, kes petab. Mina olengi tema armuke.“

Paul tegi suu lahti ja pani siis uuesti kinni.

„Hoolimata käimasolevast kohtumenetlusest on Jerome väga rikas mees. Ma olen kulutanud palju aega ja ... ütleme siis „vaeva“, et sellest rikkusest osa saada. Kuid see plaan on hakanud kergelt kiiva kiskuma. Ma kardan, et Jerome petab mind ja on hakanud oma naisega magama.“

Seekord jättis Paul suu lahti.

Naine võttis kätte Philip Marlowe raamatu, mis tema ees kirjutuslaual lebas, ja tõstis selle üles. „Nagu Raymond Chandlergi juba hästi teadis, härra Mulchrone, inimene on inimesele hunt. Ja rääkides loomadest ... tundub, et küsimuste esitamine on meie vestluses minu ülesandeks ... kas teie jalge vahel on koer või ...“

Paul vaatas alla. Maggiel oli nähtavasti igav hakanud ja ta oli pea välja pistnud. Paul nihutas end tahapoole ja Maggie tuli vaikides laua alt välja. Ta hüppas tühjale toolile ja seadis end rahulikult istuma pingsalt külalist jälgides. Naine vaatas koera ning esimest korda tundus, et olukord ei ole tema täieliku kontrolli all.

„Kas teie koer hammustab?“

„See pole minu koer.“

„Rahustav kuulda.“

„Niisiis ...“

„Ma soovin, et te jälitaksite Jerome Hartigani nädal aega ja ütleksite mulle, kas ta kohtub oma abikaasa või mõne teise naisega.“

„Sest teil on temaga salasuhe?“

„Jah.“ Naine naeratas talle rõõmutult. „Võite mind vabalt hukka mõista, aga tuletage mulle meelde, miks preili Conroyd siin ei ole?“

„Õige küll.“

„Ma olen arukas naine, härra Mulchrone. Vahest ma sain aru, kuidas asjad käivad, ja otsustasin, et selle asemel, et veeta oma kahekümnendad eluaastad keemiatehnoloogiat õppides, võiksin bioloogia oma huvides tööle panna. Mehed valitsevad maailma – ma lihtsalt kasutan seda, mida mulle on antud.“ Ta laiutas käsi ja osutas iseendale, toonitades oma tugevat külge. „Ma ei soovi muud, kui et te uuriksite välja, kas mu vastane on kuidagi jämeda otsa enda kätte saanud.“

Naine tõusis püsti ja võttis laualt rahatähtede rulli.

„Tuhat eurot kohe ja veel neli, kui toote mulle tõendeid.“

„Aga mis siis, kui tal pole salasuhet?“

„Siis maksan teile tuhat eurot ühe nädala töö eest, pole paha. Niimoodi ma tean, et te ikka tõesti pingutate.“

„Te ei usalda inimesi eriti, eks?“

„Ei, ma olen nendega kohtunud. Kas me siis saame kokkuleppele või ei?“

Paul hingas sügavalt sisse. Nagu tal oleks valikut. „Jah.“

„Hästi. Kohtume siinsamas nädala pärast kell kaheksa õhtul, siis kannate ette. Palun pange koerale rihm kaela.“

Naine viskas raha Paulile ja suundus ukse poole. Ta haaras ukselingist, lõi jalaga vastu ust ja avas selle üheainsa sujuva liigutusega, mida Paul üritas terve ülejäänud õhtu edutult korrata.

„Oodake!“ ütles Paul.

Naine vaatas üle õla tagasi tema poole.

„Te ei öelnud, mis teie nimi on.“

Naine naeratas. „Ei. Ei öelnud.“